

Arrest

nr. 299 233 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat O. TODTS loco advocaat E. STESENS en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van zijn Belgische vader.

Op 19 juni 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.12.2022 werd ingediend door:

Naam: D. Voornamene [sic]; S. M. Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...)2000 Geboorteplaats: P. Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) BALEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.12.2022 gezinshereniging aan met zijn vader D. R. J. (RR (0) (...)), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene met visum en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene vertrok uit Suriname op 03.12.2022 en Schengen inreisde op 04.12.2022*
- attest dd. 13.01.2023 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezat/bezit in Suriname*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.11.2020, 02.03.2021, 04.05.2021, 19.05.2021, 05.08.2021, 28.08.2021, 17.09.2021, 07.10.2021, 11.10.2021: echter, deze sommen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- bewijzen geldstorting vanwege een derde (verzonden vanuit het buitenland) aan betrokkene dd. 15.04.2021, 27.04.2021, 07.05.2021, 25.06.2021, 22.07.2021, 05.04.2022: echter, deze geldstorting is niet afkomstig van de referentiepersoon, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook deze sommen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- geldstorting gericht aan betrokkene dd. 28.06.2021, 15.09.2021, 26.05.2022, 31.10.2022 en 30.11.2022: uit de voorgelegde stukken blijkt niet wie de afzender is van deze sommen; gezien deze niet kunnen aanvaard worden als geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, kunnen deze niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches (NE) voor de periode oktober - december 2022 en februari 2023*
- attest dd. 09.01.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontvangen vanwege en niet ten laste zijn van het OCMW te Retie*
- verklaring lidmaatschap Solidaris dd. 24.02.2023 op naam van betrokkene*
- verklaring lidmaatschap Solidaris dd. 22.03.2023 op naam van de referentiepersoon; bewijs lidmaatschap Solidaris dd. 22.03.2023 en verklaringen lidmaatschap Solidaris dd. 24.02.2023 en 22.03.2023 op naam van derden*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, voorafgaand aan zijn vertrek uit Suriname en zijn komst naar België. Immers, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene

in het kader van zijn visumaanvraag dd. 01.11.2022 aantoonde ten opzichte van de Nederlandse overheden dat hij wel degelijk economisch actief was als arbeider bij F. B. NV, en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in november 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Suriname.

Er werden weliswaar beperkte geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd, waarvan echter, zoals reeds gemotiveerd, niet kan worden vastgesteld dat betrokkene afhankelijk was van deze steun om in zijn primaire basisbehoeften te voorzien, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Tevens, de vaststelling dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezat / bezit in Suriname doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen betreffende het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 13.02.2023 tot op heden ononderbroken tewerkgesteld is bij LB.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.12.2022 tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon woonachtig is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1): (...)

Dat artikel 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet stelt:

“Als familielid van de burger van de unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. ”

Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste was en is van zijn vader;

Dat verzoeker inderdaad, zoals blijkt uit de stukken welke in de aanvraag werden neergelegd, aantoont dat:

- Bewijzen waaruit blijkt dat door zijn vader gelden werden overgemaakt en dit naar zijn land van herkomst op regelmatige basis;*
- De overmaakte gelden aan verzoeker toelieten om in zijn onderhoud te voorzien in Suriname; Dat gelet op de wisselkoers de overgemaakte bedragen immers voldoende hoog waren om zowel diens huur te voldoen als levensmiddelen te kunnen aanschaffen;*
- De vader van verzoeker alle facturen voor verzoeker voldoet en derhalve zijn inkomen aanwendt teneinde verzoeker te onderhouden;*
- Verzoeker in Suriname niet over enige zuivere bron van inkomsten beschikte;*
- Verzoeker in Suriname geen eigenaar is van enig onroerend goed;*
- Verzoeker steeds ten laste is geweest van zijn vader;*

Dat de vader van verzoeker bovendien over voldoende middelen beschikt teneinde verzoeker ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik van enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoeker in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en hij financieel en materiaal werd onderhouden door zijn ouders;

Dat verzoeker overigens thans slechts 23 jaar oud is en in het land van herkomst slechts beperkt heeft gewerkt;

Dat de financiële afhankelijkheid des te meer blijkt uit het feit dat er gelden aan hem werden overgemaakt om in zijn onderhoud en opvoeding te kunnen voorzien;

Dat verzoeker zich dan ook de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, met ieder passend middel volstaat;

Dat derhalve uit de Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere uitgave welke zijn vader voor hem heeft gemaakt bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden;

Dat verzoeker bovendien zoals gesteld slechts beperkt heeft gewerkt, hoewel het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05);

Dat verzoeker thans overigens op hetzelfde adres als zijn vader verblijft, hetgeen des te meer aantoont dat verzoeker ten laste is van zijn vader;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

Verzoeker geeft eerste een theoretische toelichting bij de formele en materiële motiveringsplicht en citeert de bestreden beslissing. Vervolgens voert hij aan niet alleen in het herkomstland maar ook heden ten laste te zijn van zijn vader. Volgens verzoeker blijkt uit de stukken dat door zijn vader regelmatig gelden aan hem werden overgemaakt, dat dit geld hem toeliet in zijn onderhoud te voorzien in Suriname. Dat gezien de wisselkoers de overgemaakte bedragen wel voldoende hoog waren om zowel de huur te betalen als levensmiddelen. Verzoeker voert aan dat zijn vader al zijn facturen betaalt en dus zijn inkomen aanwendt om hem te onderhouden. Er kan evenwel niet redelijkerwijs van hem verwacht worden dat hij van iedere uitgave die zijn vader voor hem heeft gemaakt bewijs kan voorleggen aangezien dit kennelijk onredelijk is. Verder blijkt dat hij niet over een zuivere bron van inkomsten beschikte, geen eigenaar was van onroerend goed en altijd ten laste is geweest van zijn vader. Verder blijkt dat zijn vader voldoende bewijsstukken heeft voorgelegd ten aanzien van zijn inkomsten en geen steun van het OCMW heeft genoten. Verzoeker ontkent niet gewerkt te hebben in het herkomstland maar stipt aan dat hij maar 23 jaar oud is en in het herkomstland slechts beperkt gewerkt heeft.

Dienaangaande wijst hij op rechtspraak van het Hof van Justitie en stelt hij dat het niet van belang is of hij in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid.

Die financiële afhankelijkheid blijkt uit het feit dat er geld aan hem werd overgemaakt om in zijn onderhoud en opvoeding te kunnen voorzien. Bijgevolg vraagt verzoeker zich af welke stukken hij aan de gemachtigde had moeten overmaken nu uit de Vreemdelingenwet blijkt dat indien er geen officieel stuk kan worden voorgelegd, ieder passend middel volstaat. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie stelt hij dat het bewijs van "ten laste" te zijn een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren mag worden bewezen.

Volgens verzoeker kwam het de gemachtigde niet toe de stukken verstrekt door de Surinaamse overheid in twijfel te trekken en onvoldoende te achten en had hij deze niet afzonderlijk maar in combinatie met elkaar moeten beoordelen. Tot slot stipt verzoeker nog aan dat hij op het adres van zijn vader verblijft, hetgeen des te meer aantoont dat hij ten laste is van zijn vader.

Verzoeker besluit tot een foutieve beoordeling in hoofde van de gemachtigde van de stukken, die hij zelfs heeft genegeerd. Verder voert hij ook aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook een onredelijke beslissing heeft genomen.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels zijnde artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat eveneens een motivering in feite. Zo

heeft de gemachtigde gemotiveerd dat aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar hij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon en dit reeds vanuit het herkomstland. Vervolgens is de gemachtigde ingegaan op de bij de aanvraag voorgelegde stukken en heeft hij gemotiveerd dat uit de visumaanvraag bleek dat verzoeker eigen inkomsten heeft aangehaald als arbeider bij bakkerij F. en in die hoedanigheid ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde erkent dat er ook geldstorting(en) zijn voorgelegd maar stelt dat niet kan blijken dat verzoeker afhankelijk was van die steun om in zijn primaire basisbehoeften te voorzien. Verder stipt de gemachtigde eveneens aan dat uit de informatie in het dossier blijkt dat verzoeker reeds sedert 13 februari 2023 tot op het moment van de beslissing ononderbroken tewerkgesteld geweest te zijn bij L. Hieruit leidt de gemachtigde af dat niet afdoende is aangetoond dat er reeds van in het herkomstland of land van origine en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde bepaalde stukken zou genegeerd hebben maar licht niet toe over welk stuk precies de gemachtigde niet gemotiveerd heeft, zodat de Raad geen schending van de formele motiveringsplicht kan vaststellen.

Noch een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Ook aangaande dit opgeworpen beginsel herhaalt de Raad dat verzoeker niet preciseert met welk stuk gevoegd bij de aanvraag de gemachtigde geen rekening heeft gehouden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motieven, zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 40bis stelt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)”

Artikel 40ter, vervangen bij artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 (B.S. 27 juni 2016), en in werking getreden op 7 juli 2016, stelt het volgende:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden omdat de aanvrager ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, dat, om als ten laste te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen de betrokkene en de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst of origine en dat dit thans niet is aangetoond, mede omdat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om een Nederlands visum te verkrijgen in november 2022 nog gewezen heeft op zijn inkomsten als arbeider in een bakkerij.

Verder stelt de bestreden beslissing ook vast dat bij nazicht in de Dolsis-databank blijkt dat betrokkene zelf over een inkomen beschikt, waardoor niet kan worden gesteld dat hij, op het moment van de beslissing, financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker voert aan dat het niet relevant is dat hij op het moment van de bestreden beslissing werkte in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad wijst er vooreerst op dat de huidige zaak een aanvraag om gezinshereniging betreft van een derdelander in functie van een statische Unieburger, zijnde de Belgische vader die in België verblijft. Bijgevolg kan verzoeker in principe niet dienstig naar rechtspraak van het Hof van Justitie verwijzen.

Hoe dan ook blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waar verzoeker naar verwijst dat het Hof stelt:

“30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38”.

De Raad is van oordeel dat verzoekers betoog dat hij mag werken en inkomsten genieten na het indienen van de vestigingsaanvraag, geen steun vindt in het door hem aangehaalde arrest Reyes. Uit de geciteerde paragrafen blijkt dat de descendent van een Unieburger moet aantonen dat hij te zijnen laste was in het land van herkomst en dat het niet langer ten laste zijn van de burger van de Unie wanneer de descendent “het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen” hem niet kan aangewreven worden, noch “eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland”. De Raad meent dan ook dat het daadwerkelijk hebben van werk en het puren van een loon hieruit gedurende de periode dat de vestigingsprocedure loopt en er dus nog geen verblijfsrecht werd erkend en het verblijf nog niet werd toegestaan, zoals in casu, door het Hof niet werd gekwalificeerd als omstandigheden die vallen onder het begrip “ten laste”.

De Raad wijst er verder op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat de aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van zijn vader. Er is immers in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”.

Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat verzoeker de zoon is van een Belgische vader, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong.

Ook al is het lovenswaardig dat verzoeker zich meteen nuttig wilde maken in de Belgische maatschappij, zoals uitvoerig toegelicht op zitting, door werk te zoeken en te vinden, moet de Raad vaststellen dat het

standpunt van de gemachtigde is bevestigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019, dat de erkenning van het recht op gezinshereniging niet enkel vereist dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Bij de beoordeling van de vraag of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging moet de gemachtigde zich dan ook plaatsen op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing neemt, en niet op het ogenblik waarop de aanvraag werd ingediend. De gemachtigde kan dus niet worden verweten de artikelen 40bis, § 2, 3°; 40ter of 62, § 2 van de Vreemdelingenwet te hebben geschonden door vast te stellen dat verzoeker over persoonlijke bestaansmiddelen uit tewerkstelling beschikt en bijgevolg vermogend is, zodat het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen niet afdoende blijkt.

Dit motief volstaat in principe reeds om de bestreden beslissing te dragen.

Daarnaast heeft de gemachtigde ook gemotiveerd dat verzoeker relatief kort voor de aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische vader nog een visum kort verblijf had aangevraagd aan de Nederlandse autoriteiten. Er blijkt dat dit Schengenvisum type C voor kort verblijf werd toegekend op 14 november 2022. In het kader van deze aanvraag blijkt uit het administratief dossier, en meer bepaald uit de stukken aangaande zijn Nederlands visum, dat verzoeker stukken voorlegde waaruit hij bleek tewerkgesteld te zijn als arbeider bij F. bakkerij. Indien men een visum kort verblijf aanvraagt, beoogt men volgens artikel 1 van de Visumcode een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden. Volgens artikel 21 van de Visumcode wordt bij het onderzoeken van de aanvraag nagegaan of de aanvrager het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór de geldigheidsduur van het aangevraagde visum verstrijkt. Daartoe moeten de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, pt 69). Het is daarbij aan de visumaanvrager op grond van artikel 14 van de Visumcode om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. In casu hebben de Nederlandse autoriteiten het visum verstrekt, hetgeen aantoont dat zij ervan uitgegaan zijn dat verzoeker voldoende sterke banden met zijn herkomstland, waaronder economische banden en dus inkomsten, had aangetoond en hiervoor geloofwaardige stukken had voorgelegd. Bijgevolg acht de Raad het niet kennelijk onredelijk, noch foutief van de gemachtigde om aan dit gegeven zwaar te tillen en te stellen dat verzoeker bezwaarlijk in november 2022 kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogend was in Suriname.

Verzoeker heeft een punt dat niet wordt betwist dat hij ook bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat door zijn vader regelmatig geld werd overgemaakt naar zijn herkomstland, maar verzoeker betwist niet dat ook verschillende geldstortingen door een derde bleken gedaan te zijn of dat voor verschillende geldstortingen niet bleek wie de afzender is van de sommen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de stortingen vanwege een derde of van een onbekende afzender niet aanvaardt voor de huidige aanvraag. Nu enkel de stortingen kunnen in aanmerking genomen worden vanwege de referentiepersoon, de vader, aan verzoeker, betwist verzoeker niet dat de laatste storting dateert van 11 oktober 2021, terwijl de aanvraag pas werd ingediend op 28 december 2022 en geweten is dat verzoeker een Nederlands visum kreeg op 14 november 2022 op basis van onder meer zijn bewijs van tewerkstelling als arbeider bij de bakkerij F. in Suriname. Bijgevolg is niet geheel duidelijk van welke inkomsten verzoeker na 11 oktober 2021 leefde, omdat niet duidelijk is wanneer de tewerkstelling van verzoeker in Suriname werd aangevat, maar kan de gemachtigde gevolgd worden waar hij stelt dat in elk geval niet kan worden vastgesteld dat verzoeker werkelijk afhankelijk was van de steun van zijn vader om in zijn primaire basisbehoeften te voorzien, aangezien er geen bewijs van actieve steun door de vader voor een lange periode voorafgaand aan de aanvraag voorligt.

Verzoeker stelt dat hij in Suriname maar beperkt gewerkt heeft, maar legt dienaangaande niets voor waaruit de gemachtigde redelijkerwijze moest afleiden dat de tewerkstelling die verzoeker aan de Nederlandse autoriteiten heeft aangetoond om een visum te verkrijgen in werkelijkheid maar een marginale (in de zin van beperkte) tewerkstelling betrof, waarvan verzoeker niet redelijkerwijs kon geacht worden in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Ook ter zitting herhaalt men dat de tewerkstelling maar tijdelijk was, met het oog op het verkrijgen van een visum kort verblijf. De Raad kan evenwel niet

voorbijgaan aan de objectieve informatie in het administratief dossier op grond waarvan het visum werd verstrekt.

Verzoeker heeft een punt waar hij aanvoert dat het ten laste zijn met ieder passend middel kan worden aangetoond, doch dit houdt niet in dat om het even welke stukken ook volstaan. Waar verzoeker aanvoert dat onredelijk is gehandeld omdat zelfs officiële documenten afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel worden getrokken, kan de Raad dit niet vaststellen. De gemachtigde heeft in casu evenwel redelijke motieven opgenomen in de beslissing om aan te nemen dat verzoeker zowel in het herkomstland in de ruime periode voor zijn vertrek naar Nederland en België, als in België op het moment van de bestreden beslissing niet werkelijk ten laste was van zijn vader, nu verzoeker zowel wat betreft het herkomstland aan de Nederlandse autoriteiten gewag heeft gemaakt van een Surinaamse job, als uit de Dolsis-databank bleek dat verzoeker ook reeds sedert 13 februari 2023 in België werkt om in zijn onderhoud te voorzien.

Het feit dat verzoeker op het adres van zijn vader verblijft, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu het inderdaad vaste rechtspraak is van de Raad dat de afhankelijkheid op actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet wordt afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Anders dan verzoeker aanvoert, neemt de Raad niet aan dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of hij die niet correct heeft beoordeeld, of hij op grond daarvan in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

Ten overvloede, waar ter zitting nog wordt gevraagd het gezin niet uit elkaar te trekken, wijst de Raad erop dat de huidige bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES